

Thượng Tá Không Quân Xấu Xa

Chương 271 : Chương 271

Chương 133

Phong thái nữ hoàng

Một năm sau

"Bé cưng, tới xem ông bố lười biếng của con đi này, đến giờ mà vẫn chưa tỉnh. Mẹ con mình có phải nên mặc kệ bố, cứ để bố ở đây không, không thèm quan tâm tới bố nữa."

"Xem này, mới một tối thôi mà râu bố lại mọc dài ra, bé cưng ngoan, để mẹ rửa mặt cạo râu cho bố nhé?"

"Ng ngoan nào... Đừng túm mẹ nữa, không rửa mặt cho bố, lúc con hôn là sẽ bị râu đâm vào mặt đấy, ngoan, ngồi vào xe, xem mẹ rửa mặt cho bố."

"Đúng rồi, ngồi ngoan như thế, chờ con lớn, mẹ già đi, nếu bố còn chưa tỉnh lại, vậy chỉ đành để bé cưng rửa mặt cho bố rồi."

Quý Linh Linh vừa nói vừa hôn lên gương mặt bụ bẫm của con gái.

"Phu nhân, tôi mang nước tới rồi."

Quý Linh Linh quay đầu liền thấy má Lâm.

"Má Lâm, đặt ở đây đi."

"Phu nhân, cô chăm sóc cô chủ đã mệt rồi, để tôi rửa mặt cho cậu ấy."

"Không sao ạ, anh ấy đã quen để con rửa rồi, nếu đổi người khác anh ấy sẽ không thoải mái." Quý Linh Linh đi tới, bung lấy chậu nước và khăn mặt trong tay má Lâm.

"Vậy để tôi xem cô chủ." Má Lâm cười khẽ.

Một năm, trong một năm đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô Quý tìm được đường sống trong chỗ chết, một tháng sau sinh ra một bé gái khỏe mạnh, cậu Mộ chưa rời bỏ thế giới này, vì bị súng bắn vào đầu nên còn chưa tỉnh lại, mẹ cô Quý đã tỉnh, nhưng còn chưa thể đi lại.

Sau khi cô Quý sinh con liền trở nên cởi mở, thân thể từ từ hồi phục, toàn tâm toàn ý chăm sóc cậu Mộ. Một năm hết lòng chăm sóc, nghe bác sĩ nói, tình huống của cậu Mộ ngày càng tốt, sẽ nhanh chóng lấy lại ý thức.

Tất cả đều là công lao của cô Quý, lúc trước cậu Lãnh nói, cậu Mộ có thể vĩnh viễn không tỉnh lại.

"Phu nhân, tôi đưa cô chủ ra ngoài đi dạo, cô rửa mặt cho cậu ấy đi." Má Lâm ôm lấy bé cưng.

"Vâng." Quý Linh Linh đưa mắt nhìn má Lâm đi khỏi.

Sau đó cô vén tay áo, ngồi trên ghế, nhẹ nhàng kéo tay Mộ Ly.

"Anh đấy, một năm rồi, anh còn muốn ngủ đến khi nào? Có phải anh trách em, cho nên mới dùng cách này để trừng phạt em không?" Quý Linh Linh vừa cẩn thận lau tay anh vừa nói.

"Trước đây anh nói, bảo em tốt với anh một tháng, sau này anh sẽ tốt với em cả đời. Bây giờ em tốt với anh một năm, anh cũng nên tỉnh lại, chăm sóc em cả đời chứ?" Cô đứng lên, lật tay anh lại để lau giúp anh.

"Mộ Ly, bé cưng bây giờ biết gọi mẹ rồi, tuy nhiên nó lại không chịu gọi bố, anh tỉnh lại đi, anh tỉnh dậy rồi, bé cưng chắc chắn sẽ gọi." Cô dùng khăn mặt nóng, nhẹ nhàng lau mặt cho anh.

Một năm, anh luôn nằm trên giường, thế nhưng cơ thể không xảy ra thay đổi, mái tóc bị cắt đi vì vết thương do súng, bây giờ đã mọc dài ra như cũ, xem chừng còn anh tuần hơn trước kia.

Nhìn dáng vẻ anh, Quý Linh Linh không nhịn được cười một tiếng.

Biết anh chưa chết, dù anh không thể nói không thể di chuyển, cô được ở bên cạnh anh cũng đã hạnh phúc rồi.

Cô cúi người, khẽ hôn lên môi anh.

"Sớm tỉnh lại, sẽ hôn anh nhiều hơn."

Ngoài phòng bệnh, hai người đều dừng bước.

"Một năm rồi còn thiết tha như thế, anh nói xem tình yêu của cô ấy sẽ kéo dài bao lâu?" Vương Cẩm Hân chọc Lãnh Dạ Hi bên cạnh.

"Anh đâu biết, hồi đó để hai người cùng một phòng bệnh, cả hai như gặp kỳ tích bệnh tình đều ổn định lại, sau đó Quý Linh Linh khỏe mạnh, còn sinh con, anh còn có thể nói gì, hai người họ hoàn toàn không thể đánh giá." Lãnh Dạ Hi có chút ê ẩm.

Tình yêu của hai người rốt cuộc đã đến mức nào, đều như vậy, không xa không rời.

"Này, có phải anh ghen không đấy?"

"Anh ghen cái gì, cô ấy cũng không yêu anh, người nằm trên giường bệnh cũng không phải anh." Lãnh Dạ Hi lườm cô một cái.

Hừ! Hành động của người đàn ông này ngày càng ấu trĩ, một năm, khối băng mà không hóa được thành nước sao?

"Em luôn không hiểu, hồi đó sao Mộ Ly lại bị bắn vào đầu, mấy anh chẳng có chuyện gì mà anh ấy lại gặp chuyện? Trong ấn tượng của em, bản lĩnh của anh ấy là mạnh nhất."

Lãnh Dạ Hi lại nhìn cô, đã biết sớm muộn gì cô cũng hỏi.

"Bởi vì một câu nói của Ngụy Như Lễ."

"Hả?"

Lãnh Dạ Hi thở dài, "Lúc trước Mộ Ly vội vã muốn đánh sập tập đoàn Tư Kỳ, nhưng Như Lễ luôn chú ý đến sự an toàn của bố nuôi, cậu ta cảm thấy Mộ Ly không đáng vì Quý Linh Linh mà làm hại đến bố nuôi. Hai người đó thiếu chút nữa là xung đột, cuối cùng Mộ Ly nói với Như Lễ, cậu ấy sẽ không để bố nuôi chịu thương tổn..."

"Phát súng đó, là do Mộ Ly đỡ thay bố nuôi của anh?" Vương Cẩm Hân lập tức giật mình.

Lãnh Dạ Hi cũng hơi ngạc nhiên, chỉ số thông minh của cô gái này không tệ.

"Em đoán đúng rồi. Lúc đó khoảng cách của bọn anh với bố nuôi đều rất xa, hơn nữa đều cho rằng chúng sẽ không làm gì bố nuôi, nhưng... mọi chuyện khó đoán trước, chúng lại dùng bố nuôi uy hiếp bọn anh, thậm chí dùng súng, trong lúc bọn anh không thấy rõ, Mộ Ly đã lao đến. Ha ha, càng buồn cười chính là, cái tên đó, lúc ý thức tỉnh táo, cái gì cũng mặc kệ, chỉ một mực biết đến Quý Linh Linh. Cậu ta liên tục yêu cầu bọn anh phải bảo vệ cô ấy. Anh cho tới giờ chưa từng biết Mộ Ly là kẻ si tình đến vậy, cậu ta yêu cô ấy đến mức quên đi cả mạng sống của mình." Lãnh Dạ Hi hơi ngẩng lên, cảnh tượng Mộ Ly trúng đạn như mới hôm qua.

"Nhưng tại sao các anh lại đưa ra tin tức Mộ Ly đã chết?" Chẳng lẽ họ không biết, làm vậy có thể sẽ lấy mạng Quý Linh Linh sao?

"Anh, Mộ Ly, Tần Mộc Vũ, Hương Tuấn Ngạn và cả Ngụy Như Lễ, năm người bọn anh lớn lên cùng nhau, cùng là con trai của bố nuôi. Mà bọn anh cùng là người nắm quyền tập đoàn Hắc Diễm..."

"Dừng lại! Lãnh Dạ Hi, em cho tới giờ cũng không biết, các anh là người nắm quyền tập đoàn Hắc Diễm truyền thuyết đó!" Vương Cẩm Hân trợn to mắt, cái gì với cái gì, chuyện này sao thoáng cái phức tạp vậy.

Lãnh Dạ Hi nhún vai, "Bởi vì là truyền thuyết, cho nên không thể để người khác đơn giản biết được. Ngày xưa bố nuôi nhẹ dạ bỏ qua người đứng đầu tập đoàn Tư Kỳ, cuối cùng dẫn đến sự báo thù của tập đoàn Tư Kỳ. Bởi vì Mộ Ly vào không quân, thân phận cậu ta cũng được tẩy trắng, còn bốn người bọn anh, cũng không thể trực tiếp dùng danh tiếng

tập đoàn Hắc Diễm, cho nên mỗi người đều tự tạo ra thân phận mới cho mình. Tập đoàn Tư Kỳ muốn lợi dụng Mộ Ly, tiến hành đám hỏi, cuối cùng bắt cóc bố nuôi, muốn khống chế hai thế lực đen trắng lớn nhất."

"Anh... cái chuyện bịa đặt đó... Lãnh Dạ Hi, em không nhìn ra anh là con người như vậy đấy!"

"Thế em thấy Mộ Ly thế nào? Cậu ta là lão đại của bọn anh. Lúc trước vì bố nuôi bị trói, Mộ Ly lo bọn chúng làm thương tổn đến Quý Linh Linh, cho nên mới ép cô ấy đi, nhưng không ngờ, cuối cùng chúng vẫn làm hại cô ấy, nhưng cuối cùng người bị hại lại là bác gái. Việc làm của tập đoàn Tư Kỳ, đơn giản là đang khiêu chiến Mộ Ly, về sau thế nào thì em biết rồi. Mộ Ly giấu bọn anh lén điều động quân đội, tiêu diệt toàn bộ tập đoàn Tư Kỳ..."

"Vậy vì sao Lục Chính Hạo cũng có liên quan bên trong?" Vương Cẩm Hân lại nghi ngờ.

Khi đó thị trưởng Lục bị bắt giam, tin tức rất nóng đó.

"Việc này..."

"Dạ Hi, Cẩm Hân, hai người đã tới."

Lãnh Dạ Hi chưa kịp nói thì Quý Linh Linh đã bung chậu từ trong phòng đi ra.

"Ừ, qua xem hai người." Lãnh Dạ Hi nói.

"Cám ơn, em với anh ấy đều rất khỏe." Quý Linh Linh cười một tiếng lại cúi đầu, "Hai người vào trước đi, em đi đổ nước."

"Ừ." Hai người lên tiếng rồi đi vào.

Vương Cẩm Hân tùy tiện cầm một quả táo ném cho Lãnh Dạ Hi, "Gọt cho em một quả."

Lãnh Dạ Hi bắt lấy trái táo, không nói gì, cầm con dao nghiêm túc gọt.

"Lãnh Dạ Hi, lần trước bác sĩ David nói là Mộ Ly đã tỉnh, vì sao bây giờ đến một tiếng vang cũng không có, giống hết một năm trước." Vương Cẩm Hân đến bên cạnh Mộ Ly quan sát.

Quý Linh Linh chăm sóc anh thật không tệ, sạch sẽ, sắc mặt hồng hào, không có chút dáng vẻ của người bệnh.

"Đúng vậy, David đã nói như thế, một tháng trước cậu ta nên tỉnh rồi, não bộ đã hồi phục hoàn toàn, máu tụ cũng hết, chỉ còn tỉnh nữa thôi." Lãnh Dạ Hi nói một câu lại cúi đầu gọt táo.

"Vậy thì lạ quá, cả ngày Quý Linh Linh ở bên cạnh gọi tên anh ấy, cho dù là người thực vật cũng đã bị đánh thức, sao người này nhất định không tỉnh?" Vương Cẩm Hân nâng cằm, ra vẻ tự hỏi.

"Mặc kệ, không tỉnh thì thôi, qua một hai tháng nữa, bảo Quý Linh Linh bế con đi tái giá là được, dù sao người theo đuổi cô ấy cũng không ít." Lãnh Dạ Hi không ngẩng đầu nói.

"Cũng đúng, Quý Linh Linh bằng lòng chờ, nhưng mẹ và em trai cô ấy sẽ không đồng ý. Vả lại, "đeo chồng xuất giá" cũng không phải không có." Vương Cẩm Hân cảm thấy lời Lãnh Dạ Hi nói rất đúng.

"Anh thấy có một người đàn ông đã mấy lần tặng hoa cho cô ấy, anh ta chính là nhân tuyển số một."

"Này, Lãnh Dạ Hi, anh không có suy nghĩ gì đấy chứ?"

"Hả? Suy nghĩ gì? Pháp luật quy định một vợ một chồng, anh có em rồi, còn có thể có ý kiến gì." Lãnh Dạ Hi nói rất nghiêm trang, nhưng Vương Cẩm Hân nghe xong rất ấm áp.

"Vậy cũng tốt, vì giúp Quý Linh Linh sớm ngày thoát khỏi Mộ Ly, chúng ta cũng coi như làm việc tốt. Đúng rồi, trong Bộ có hai anh chàng đẹp trai vừa gặp đã yêu Quý Linh Linh, tìm thời gian sắp xếp cho Quý Linh Linh gặp mặt thế nào?"

"Ừ..." Lãnh Dạ Hi lên tiếng, "Cũng tốt!"

"Im miệng!"

"A!"

"Này!"

Giữa ban ngày không thể có quỷ!

"Mộ... Mộ Ly, sao anh đột nhiên tỉnh lại thế!" Vương Cẩm Hân lập tức nhảy lên người Lãnh Dạ Hi, ôm chặt cổ anh.

Thượng tá Mộ tỉnh lại, mặc trên người áo bệnh nhân, nhưng không che dấu được vẻ anh tuấn, anh lạnh lùng nhìn hai người: "Hai người có phải rảnh quá không? Còn dám cho người phụ nữ của tôi đi xem mắt!" Trong giọng nói bá đạo tràn đầy sự lên án với hai người.

"Em xin anh đó, anh ngủ một năm, nếu cứ không tỉnh, chẳng lẽ để Quý Linh Linh chờ anh đến già?" Vương Cẩm Hân ôm chặt Lãnh Dạ Hi, lần này bị dọa không nhẹ.

"Mộ Ly, cậu đã sớm tỉnh lại?" Lãnh Dạ Hi hỏi.

"Người phụ nữ của tôi trông nom tôi, hai người gấp làm gì? Tôi đã sớm tỉnh rồi, luôn nghe được lời của mấy người!" Trong giọng nói Mộ Ly tràn đầy sự bất thiện, anh đúng là kết bạn không thận trọng, bọn họ lại muốn kết bè đem "bán" người phụ nữ của mình ra ngoài!

"Mộ Ly, anh đã tỉnh mà lại không cho Quý Linh Linh biết? Anh độc ác quá rồi đấy, cô ấy còn chăm sóc anh lâu như thế!" Vương Cẩm Hân lên lên, không ngờ Mộ Ly "đỉnh" như thế, tỉnh lại rồi còn giả bộ bất tỉnh, người nào sống thực vật, không phải đều muốn nhanh chóng tỉnh lại để khiến mọi người vui mừng sao!

"Việc này... Một tháng trước tôi đã tỉnh rồi, nhưng chân tôi không có sức, cho nên tôi muốn luyện chân của mình đã..."

"Anh có bệnh à! Sau khi anh tỉnh rồi từ từ luyện tập cũng được mà!" Vương Cẩm Hân không nhịn được chế giễu, đúng là "đỉnh" của "đỉnh".

"Không được, tôi muốn cho cô ấy thấy tôi hoàn hảo nhất, cô ấy đã chăm sóc tôi một năm, tôi không muốn khi mình tỉnh lại biến thành một tên què."

Thượng tá Mộ, anh muốn truy cầu sự hoàn mỹ có thể đổi khi khác được không? Có biết người phụ nữ của anh lo cho anh thế nào, ngay đến lúc anh không có ý thức cô ấy còn không ngại chăm lo cho anh, còn có thể ghét anh là một tên què? Thật không còn từ nào diễn tả!

Vương Cẩm Hân trừng mắt, "Lãnh Dạ Hi, Mộ Ly có bệnh rồi, anh ấy nằm quá lâu nên đầu cũng bị hỏng, không ngờ suy nghĩ không hề giống như người bình thường chúng ta!"

"Vương Cẩm Hân!" Mộ Ly lườm một cái, Vương Cẩm Hân lập tức ôm chặt Lãnh Dạ Hi.

"Đừng có vừa mới tỉnh đã hù dọa người phụ nữ của tôi. Cậu đột nhiên tỉnh lại, để xem làm sao giải thích với cô ấy?" Lãnh Dạ Hi coi như tương đối trấn định, có lẽ là vì anh đã sớm biết tên này tỉnh từ lâu..

"Giải thích? Bây giờ tôi còn chưa tỉnh được, tìm thời gian thích hợp..."

"Anh nói cái gì? Anh còn muốn tiếp tục giả vờ?" Vương Cẩm Hân lập tức nháy xuống khỏi người từ trên người Lãnh Dạ Hi, chân đứng không vững, lại để Lãnh Dạ Hi ôm vào người, "Mộ Ly, anh đừng đùa, Quý Linh Linh vì anh..."

"Hai người không hiểu. Hai người có thể tưởng tượng, mỗi ngày cô gái của mình ghé vào tai nói những lời ngọt ngào nó như thế nào? Khi thì làm nũng, khi thì tủi thân, cảm giác ấy... thật sự rất tuyệt vời!" Mộ Ly đắm chìm trong những lời Quý Linh Linh thì thầm với anh.

Lãnh Dạ Hi và Vương Cẩm Hân nhìn nhau, đầu đầy vệt đen, biến thái...

"Rầm!" Cửa phòng bệnh bị ai đó đá văng.

"Mộ Ly!"

Vương Cẩm Hân và Lãnh Dạ Hi giật mình, đã lâu không nghe được giọng

nói sang sảng như thế.

Mộ Ly cũng cả kinh, nhìn Quý Linh Linh xuất hiện ở cửa, nhưng anh nhanh chóng phản ứng, mặt tươi cười hơn hở siểm nịnh.

"Này... Này, Dạ Hi, không phải chúng ta còn phải ăn cơm với tụi nhỏ sao?" Vương Cẩm Hân vội vàng đứng lên, kéo áo Lãnh Dạ Hi.

"Đúng... Đúng vậy! Mộ Ly, Linh Linh, bọn tôi về trước!"

Hai người nhanh chóng thoát khỏi hiện trường sắp xảy ra tai nạn!

Lúc này trong phòng bệnh chỉ còn lại Quý Linh Linh lửa giận bốc lên trời, và Mộ Ly với gương mặt cười xòa.

Quý Linh Linh đi vào phòng bệnh, hung hăng nhìn Mộ Ly, sau đó xoay lại đóng rầm cửa, cái tay cầm ổ khóa rơi xuống.

"Tiểu Linh Linh yêu quý..."

Bước chân Quý Linh Linh dừng lại, tên khốn kiếp Mộ Ly anh, lại để em đợi một năm mới được nghe câu này!

"Nói, Mộ Ly, em muốn anh giải thích!" Quý Linh Linh một tay siết lại, một tay chỉ vào anh.

Lần này thật sự không có chút nào có ý tâm tình ngọt ngào.

Mộ Ly sửng sốt, sau đó cười, "Ha, ha ha..." Anh còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào.

"Đừng có cười với em, tưởng cười là không còn chuyện gì hả?" Quý Linh Linh trợn tròn mắt, khao khát muốn nuốt sống Mộ Ly.

"Vợ yêu, vợ yêu, lại đây cho anh ôm hôn cái nào, em đã nói khi nào anh tỉnh lại có thể hôn em thật đã sao!" Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Ly lập tức đổi thành vẻ đáng yêu.

Liêm sĩ không có giới hạn, thượng tá Mộ anh đang biểu diễn nhan sắc à?

"Im miệng! Mộ Ly, hôm nay anh mà không nói rõ cho bà, bà sẽ không để yên cho anh đâu!" Chết cha, lão hổ con sắp biến thành cọp mẹ, ủy khuất chất chứa một năm qua, cuối cùng tìm được nơi phát tiết.

"Vợ yêu... anh... thật ra tỉnh lại không dám đối mặt với em. Khi đó anh bỏ lại mình em..." Anh sợ, cực kỳ sợ, sợ anh tỉnh lại, cô sẽ khóc hỏi anh lý do, khóc hỏi anh vì sao lúc đó độc ác bỏ lại cô.

Đã một năm, anh không muốn nhớ lại những chuyện đó. Khổ đau của họ đã qua, không cần nhắc lại nữa.

"Khốn kiếp!" Môi mím chặt, nước mắt lấp lánh trong đôi mắt, "Chẳng lẽ anh cho rằng, trong lòng em, những chuyện đó quan trọng hơn anh sao? Chỉ cần anh tỉnh lại, chuyện gì em cũng có thể không quan tâm, chỉ cần anh có thể khỏe mạnh tỉnh lại! Anh thật khốn kiếp, rõ ràng coi em là loại phụ nữ đó..."

Đến đây thì Quý Linh Linh không nói thêm được nữa, nước mắt như vỡ đê.

"Linh Linh." Mộ Ly giơ tay lên, một tay ôm lấy cô, anh đau lòng vuốt ve mái tóc cô, "Xin lỗi, xin lỗi, anh khỏe rồi, bây giờ anh khỏe rồi, thời gian còn lại hãy để anh chăm sóc hai mẹ con."

"Hu hu... Em không cần, em không cần... Anh lại có thể lừa em..." Quý Linh Linh vừa vùng vẫy vừa lấy tay dấm nhẹ anh, tên xấu xa này, chỉ biết bắt nạt mình. Anh có biết một năm qua cô đều gắng gượng cười vui mà trong lòng cô đau đớn thế nào!

"Sẽ không, sẽ không bao giờ nữa!" Mộ Ly ôm cô thật chặt, anh vùi vào cổ cô, ngửi mùi hương đã lâu không được cảm nhận.

"Em không cần, em muốn tái hôn!"

Cái gì!

Mộ Ly đỡ đầu cô, không chờ cô phản ứng, lập tức đè lên môi cô, ngăn chặn toàn bộ lời cô.

Môi cô, anh nhớ nhung suốt một năm, vẫn xinh đẹp như lúc trước. Mềm mại dịu dàng, ngậm trong miệng như hương vị hoa quả, khiến anh không nhịn được muốn mút hút thật sâu.

Quý Linh Linh đầu tiên còn giãy dụa đánh anh, nhưng không lâu sau, cô liền đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng của anh. Hôn lên môi cô, nuốt hết nước mắt trên má cô. Cô gái nhỏ này, vẫn gầy như thế, xem ra sau này anh phải nuôi cô mập lên mới được.

Bàn tay to lớn vén áo cô lên, tham lam tiến vào, lập tức chạm đến nơi mềm mại đã lâu không thấy.

"Ưm..." Cánh tay Quý Linh Linh khoác trên cổ anh, anh bóp một cái, cơ thể cô liền run lên.

"Dừng lại!"

"Hả?" Gương mặt Mộ Ly tràn đầy sự không muốn.

"Bỏ tay ra!" Quý Linh Linh buông tay mình, ra lệnh.

"Em nói cái của em, nó rất nhớ đấy." Mộ Ly đến sát gần, dáng vẻ đó, nũng nịu không chịu được, "Vợ yêu, có gì thì nói nhanh lên, gấp lắm rồi."

"Hừ hừ!" Quý Linh Linh thừa dịp anh không chú ý, đẩy tay anh ra rồi đứng lên.

"Ơ..." Mộ Ly nhìn tay mình, mặt chán chường.

Quý Linh Linh sửa sang lại áo sống, oán thán nhìn anh, "Em còn có chuyện nói với anh!"

"Mau nói nhanh, cửa cũng khóa rồi, nếu chúng ta không làm chút gì đó thì thật có lỗi với quần chúng!" Mộ Ly tươi cười, sự sốt ruột đó hoàn toàn không che dấu được.

"Im miệng lại!" Một rặng mây hồng hiện lên trên gò má, "Nói chuyện đứng đắn."

"Được, em nói đi." Hai tay anh xòe ra, ngồi xếp bằng trên giường.

"Mười lăm năm trước, em... chuyện đó không phải..." Nói đến đây như có chút khó khăn, cô lấy một cái đồng hồ quả quýt trong túi ném cho anh, "Anh xem đi."

Mộ Ly nghi hoặc nhìn cô, lại nhìn đồng hồ trong tay.

"Mở ra."

Anh mở ra theo lời cô, một tờ giấy rách xuống.

Mở tờ giấy, lông mày anh nhíu lại, nhưng sau đó liền thấy anh gương mặt cười.

"Anh cười cái gì? Chuyện đã rất rõ ràng, lúc đó bố em cũng bị hại, sau này chúng ta ở bên nhau, trong lòng anh không còn gánh nặng nữa rồi." Quý Linh Linh nghẹn ngào.

Mộ Ly nhìn cô, đưa tay ra, cô ngoan ngoãn bước tới, tựa vào ngực anh.

Cô vẫn cẩn thận như thế, vừa rồi không đồng ý mình tiếp tục là sợ trong lòng mình có gánh nặng.

"Linh Linh, thật ra anh đã sớm biết."

"Hả? Anh nói gì?"

"Một năm trước, Giang Tâm Dao từ chỗ Lục Chính Hạo trộm được tài liệu giao cho Mộc Vũ, Mộc Vũ theo đó điều tra, phát hiện bố em năm đó hại bố anh. Nhưng sau đấy anh phát hiện chuyện này có điều lạ, lại bảo mấy người Tần Mộc Vũ cùng điều tra, thế mới biết, khi đó là do Lục Chính Hạo cố tình để Giang Tâm Dao trộm được tài liệu giả. Thật ra Lục Chính Hạo chính là kẻ năm đó hại bố anh và bố em, sau khi bố anh bị hại, ông ta liền từ cục trưởng lên tới thị trưởng. Mười lăm năm trước, ông ta trộm dùng số tiền xây dựng cầu đường, lén lút bán cơ mật quốc gia cho tập đoàn Tư Kỳ, bị bố anh phát hiện. Cho nên ông ta lợi dụng bố em, hại bố anh." Mộ Ly từ từ nói rõ nguyên do sự việc.

"Anh đã biết hết rồi, vì sao không nói cho em? Việc này là sau khi mẹ tỉnh lại, em mới biết." Quý Linh Linh nắm chặt áo anh, tên này rất cuộc che dấu cô bao nhiêu chuyện.

"Tập đoàn Tư Kỳ lúc đó ngay cả bố nuôi anh cũng dám động đến, anh sợ chúng làm tổn thương em. Nếu em không ở bên anh, ít ra em có thể còn sống, vậy anh đã thỏa mãn." Mộ Ly nói xong, hôn nhẹ lên trán cô.

Chuyện một năm trước, bây giờ nghĩ lại, anh cảm thấy thật sợ hãi.

Quý Linh Linh bấu môi, nước mắt rơi ra ngoài.

"Em... Em..." cô nghẹn ngào.

Anh nhẹ nhàng lau nước mắt giúp cô, "Cũng may, hai chúng ta đã ở bên nhau, sống chết chúng ta đều đã trải qua, sau này sẽ không bao giờ chia xa nữa."

Quý Linh Linh nhìn anh, nước mắt không kìm nén nổi.

"Được rồi mà, hết như một đứa bé, khóc mãi không ngừng, đến đây anh hôn cái nào." Nói xong, Mộ Ly lại chuẩn bị hôn cô.

"Dừng lại!"

Lại dừng!

Quý Linh Linh tiện tay quệt nước mắt, "Anh, cơ thể anh khỏe rồi?"

"Cực kỳ khỏe mạnh!"

"Thật không?" Chỉ thấy cô mỉm cười.

Bỗng nhiên cô dùng tay ấn anh xuống giường, sau đó nhảy lên, ngồi lên người anh.

"Em hầu hạ anh một năm, bây giờ cơ thể anh đã khỏe mạnh, có phải nên lấy thân báo đáp không?" Quý Linh Linh cười tà tà với anh.

Mộ Ly hơi sững sờ, sau đó cười du côn, "Vợ à, muốn làm gì tùy em, chẳng qua... thương lượng trước một chút, em đề lên... nó rồi!"

"Im miệng!~" Cái tên này, lần nào cũng không đứng đắn như thế!

Đột nhiên, cô giật mạnh quần anh xuống, quần bệnh nhân mặc thật thuận tiện.

"Này, vợ không khởi động sao?" Mộ Ly cả kinh, ít nhất cũng phải hôn chứ.

"Khởi động cái gì? Nhịn một năm, chờ anh đến khi nào!" Dứt lời, cô trực tiếp ngồi lên.

"Ôi... vợ à, em phải dịu dàng... dịu dàng đó! Gãy..." Mộ Ly gào lên.

"Im đi!" Quý Linh Linh đề lên miệng anh, thân thể di chuyển.

"Không được... chậm..."

Hai người bên ngoài phòng bệnh nhìn nhau buồn nôn.

Vương Cẩm Hân nuốt nước miếng, "Bọn họ... Đang làm cái gì vậy?" Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Mộ Ly.

"Phụ nữ không thể chọc!" Cuối cùng Lãnh Dạ Hi im lặng đưa ra kết luận!

LINK Truyện:

Thượng Tá Không Quân Xấu Xa <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thuong-ta-khong-quan-xau-xa-3336025.html>

LINK Chương này:

Chương 271 <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thuong-ta-khong-quan-xau-xa-3336025/chuong-271.html>